

ת"פ (באר שבע) 22266-09-24 - מדינת ישראל נ' חנן אברזיל (עציר) - הובא ע"י שב"ס

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 22266-09-24 מדינת ישראל נ'
אברזיל(עציר)

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא אבישי כהן

בעניין: המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד עדי יזרעאלי

נגד

הנאשם
חנן אברזיל (עציר) - הובא ע"י שב"ס
ע"י ב"כ עוה"ד מירב מזרחי

גזר דין

רקע, כתבי האישום

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירות הבאות: **שתי עבירות איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), **הפרת הוראה חוקית** לפי סעיף 287א לחוק **והחזקת סכין** לפי סעיף 186 לחוק.

2. ביום 16.12.24 הציגו הצדדים הסדר דינוי לפיו כתב האישום תוקן (ת"פ 22266-09-24), צורף כתב אישום נוסף (ת"פ 53224-09-24), הנאשם הודה והורשע במיוחד לו בשני כתבי האישום. ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש.

ת"פ 22266-09-24

3. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 22.08.24 הוכרז הנאשם דרוש לחקירה, בתאריך 22.08.24 בסמוך לשעה 09:40 התקשר הנאשם לשוטר דרוז, רכז מודיעין בתחנת אופקים, הנאשם מסר לו שידוע שהמטרה מחפשת אחריו והוא מבקש שירשום מזכר לפיו יוכר כטעון הגנה ורק אז יגיע לתחנה, השוטר הבהיר לנאשם שלא ניתן לבחון הדברים בשלב זה ושעליו להגיע קודם לתחנה, בתגובה לכך איים הנאשם על השוטר בפגיעה באחר בכך שאמר לו שהוא הולך לדקור מישהו ואז יעצר.

בהמשך ולאחר שסבר שהסיבה שבגינה דרוש לחקירה קשורה למתלוננת, בתו, התקשר אליה הנאשם

בתאריך 24.08.24 בסמוך לשעה 19:00, באמצעות שיחת וידאו דרך אפליקציית "ווטסאפ" ואיים על המתלוננת בכך שאמר לה שיפגע בה וכן אמר לה שיחתוך אותה. המתלוננת בתגובה ניתקה את השיחה.

ת"פ 53224-09-24

4. בתאריך 15.09.24 בשעות הבוקר הגיע הנאשם בליווי ערב להיכל בית המשפט לדיון בתיק שבמסגרתו שהה בתנאים מגבילים ביניהם: מעצר בית באילת, הרחקה מהעיר אופקים, ואיסור יצירת קשר עם בתו המתלוננת.

הנאשם עזב את היכל בית המשפט לבדו וללא הערב המפקח.

בהמשך בתאריך 16.09.24 בסמוך לשעה 13:30 שהה הנאשם במקלט בעיר אופקים בה מתגוררת המתלוננת. במעמד זה נמצא הנאשם מחזיק סכין שלא למטרה כשרה.

טיעוני הצדדים

5. **ב"כ המאשימה**, הגישה טיעונים בכתב (ת/1) וגיליון הרשעות פלילי ותעבורה של הנאשם (ת/2, ת/3), בנוסף טענה בעל פה וציינה לנסיבות ביצוע העבירות והרקע לביצוען, אופי האיומים שהשמיע הנאשם כלפי השוטר והמתלוננת שהיא בתו. העובדה שהנאשם הפר התנאים ושהה בעיר מגוריה של המתלוננת בעודו נושא סכין.

המאשימה עתרה לקביעת 2 מתחמי ענישה נפרדים לכל כתב אישום, בהתייחס לת"פ 22266-09-24 עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 6 ל 18 חודשים ובהתייחס לת"פ 53224-09-24 עתרה לקביעת מתחם הנע בין 2 ל 10 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה, הדגישה כי מדובר בנאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות, סמים ורכוש, לא מתקיים בעניינו כל שיקול המצדיק סטייה לקולא ממתחם הענישה ובמקרה זה יש להעדיף האינטרס הציבורי על פני האינטרס האישי של הנאשם. נוכח האמור, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת עונשו של הנאשם בשליש העליון של המתחם לו עתרה.

6. **ב"כ הנאשם**, הדגישה כי הנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות על מעשיו, היא ציינה נסיבות חייו המורכבות ומצבו הנפשי והרפואי המורכב של הנאשם, העובדה שמתמודד עם בעיית התמכרות ובעיות נפשיות. היא ציינה שהמתלוננת, בתו של הנאשם, תומכת בו ומסייעת לו.

ב"כ הנאשם ציינה השתלשלות האירועים, הנאשם שוחרר בתנאים בתיק עבירות האיומים והפר התנאים, לא נמצאה חלופה ולכן נותר במעצר. לשיטתה, יש לקבוע מתחם ענישה כולל עבור שני כתבי האישום שהתרחשו בסמיכות זמנים - כאשר לגישתה מתחם הענישה מתחיל במספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודת שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

היא ציינה כי הנאשם עצור מיום 26.08.24 ויש להסתפק בימי מעצרו.

הנאשם בדברו האחרון טרם גזירת עונשו ביקש מחילה, לטענתו לא התכוון לפגוע באיש, ציין הקשר הטוב בינו לבין בתו המתלוננת.

דין

קביעת מתחם העונש ההולם

7. בפניי שני כתב האישום המתארים מסכת עובדתית רצופה ומתמשכת ומכאן שלטעמי יש לקבוע **מתחם עונש הולם אחד**, וזאת בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק. מדובר במעשים הקשורים זה בזה שבוצעו בסמיכות זמנים ולכן אני סבור כי על אף שמדובר בשני כתבי אישום שונים, נכון יותר על רקע הנסיבות לקבוע מתחם כולל, אשר ייתן ביטוי להתנהגות החוזרת, למספר העבירות בהתייחס למפורט באותם אירועים. על כן אקבע מתחם עונש אחד לכלל העבירות. (ראה ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, ע"פ 2519/14 **ענא אבוקיעאן נ' מדינת ישראל**).

8. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו בביצוע עבירות האיומים הינם ההגנה על ביטחון ושלווה נפשו של אדם. עוד פגע הנאשם בשמירה על הסדר הציבורי ושלטון החוק בכך שהפנה איום כלפי השוטר וכן הפרה הוראה חוקית.

10. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה שפגיעה בערכים המוגנים היא ממשית. נוכח אופי האיומים והרקע לביצוע.

לעניין החומרה בעבירת האיומים באופן כללי. ראה הנאמר ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג (3), 373, עמ' 378 (06.09.89), (פסקה 6): "**מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (PERSON'S PEACE OF MIND) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין**".

וכן ראה הנאמר ברע"פ 2038/04 **לם נגד מדינת ישראל ישראל** פ"ד ס (4) 96, עמ' 105 (4.1.16), (פסקה 7): "**האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום**".

על חומרת בביצוע עבירות אלימות ואיומים כלפי אנשי החוק, ניתן ללמוד מדברי בית המשפט העליון (כב' הש' ג'ובראן) ברע"פ 1922/11 רחמימוב נ' מדינת ישראל (17.03.11):

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים".

יש לציין כי מדובר במעשה איומים בתוך המשפחה, הנאשם איים על בתו על רקע חשדו כי היא קשורה להיותו דרוש לחקירה, מעשי איומים בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת ומחייבים ענישה מחמירה.

11. לצד זאת יש לציין הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע עבירה של **החזקת סכין** - הגנה על שלומם ובטחונם של הציבור. הפסיקה הדגישה החומרה הגלומה בעבירה של החזקת סכין, באשר לפוטנציאל הנזק העלול להיגרם מביצוע עבירה זו כאשר גם המחוקק שיקף החומרה הגלומה בעבירה זו משסווגה כעבירת פשע שלצידה עונש מקסימלי של 5 שנות מאסר. תכלית האיסור היא במניעת הסיכון והנזק המוחשי אשר עלול להיגרם כתוצאה משימוש פסול בסכין או באגרופן (ראה הנאמר ברע"פ **7484/08 פלוני נגד מדינת ישראל** (22.12.09), וע"פ **7924/05 אבו דעוף נ' מדינת ישראל** (11.01.07)). בחינת **מידת הפגיעה בערכים המגונים**, אינה עומדת ברף הגבוה בשם לב לכך שבפועל לא נעשה כל שימוש בסכין אך יחד עם זאת יש להדגיש שהנאשם נמצא נושא בסכין בעודו מצוי בהפרת תנאי שחרור.

בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, כמפורט להלן:

א. עפ"ג (מרכז) **59211-02-20 צרויה נ' מדינת ישראל** (10.08.20) - הנאשם השמיע איומים כלפי אמו, בנוכחות שוטרים, איים שידקור אותה, שיחתוך לה את הידיים, בעל עבר פלילי, שכולל הרשעה קודמת בתקיפה ואיומים של אמו שירצח אותה, הוגש בעניינו תסקיר שלילי, ללא אופק שיקומי, ערעור שהוגש התקבל והוא נדון ל - 3 חודשי מאסר ויום.

ב. עפ"ג (חיפה) **59103-08-21 מדינת ישראל נ' מחאג'נה** (02.09.21) - הנאשם הורשע בעבירת איומים כלפי אחותו בעודו אוזז בסכין, בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ל 12 חודשים והטיל על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה התקבל ועונשו של הנאשם הומר ל - 5 חודשי מאסר בפועל, בית המשפט המחוזי ציין אופי האיומים, העובדה שהנאשם נשא עימו סכין בעת השמעת האיומים.

מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה של **החזקת סכין** נעה בין הטלת מאסר על תנאי, קנס, צו

שירות לתועלת הציבור לבין מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות (ראה רע"פ **אבו זניד נ' מדינת ישראל** (27.6.12), רע"פ 2609/12 חלבי נגד מדינת ישראל (19.8.12); רע"פ 5052/12 אלגלי נ' מדינת ישראל (09.07.12); רע"פ 1949/15 תקדורי נ' מדינת ישראל (02.04.15), עפ"ג (י"ם) 28790-05-16 אלעד אלוני נ' מדינת ישראל (01.02.17)).

במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים: ניכר מאופיין של העבירות כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם כלשהו וכי הוא פעל באופן אימפולסיבי. יחד עם זאת, יש לציין שעל רקע היותו דרוש לחקירה פנה הנאשם לשוטר דרור והתבטא בצורה מאיימת, אין ספק שבמעשיו התכוון הנאשם לשבש עבודתו של השוטר גם אם אין מדובר באיום קונקרטי כלפי השוטר. בהמשך לכך, יצר הנאשם קשר עם המתלוננת בתו, לאחר שסבר כי יש לה קשר להיותו "דרוש לחקירה" הנאשם התבטא בפני המתלוננת באופן אלים תוך שאומר שייפגע בה. אומנם לא נגרם כל נזק פיזי למתלוננת אך ניכר כי במעשיו נגרם למתלוננת נזק נפשי. כשלושה שבועות לאחר מכן הפר הנאשם צו שיפוטי שהוטל עליו ונמצא בעיר אופקים מקום מגוריה של המתלוננת בעודו נושא על גופו סכין. יש לתת הדעת כי לא נעשה שימוש כלשהו בסכין אך עצם ההחזקה את הסכין מהווה לטעמי נסיבה מחמירה.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), ונוכח נסיבות כתב האישום, סבורני כי **מתחם העונש ההולם** הינו החל מ- 6 חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; הנאשם בן 47 לחובתו עבר בתחום הסמים, אלימות והרכוש, הנאשם מצוי במעצר מחודש ספטמבר 2024. אין ספק שהטלת מאסר בפועל תפגע בנאשם. במיוחד נוכח מצבו הרפואי המורכב עימו מתמודד.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; הנאשם הודה

במיוחס לו, הביע חרטה וביקש מחילה.

בעניינו קיימת לטעמי חשיבות רבה, בהרתעת היחיד והרבים. זאת נוכח הרקע לביצוע העבירות, יש להעביר מסר חד וברור כלפי אלו אשר נוהגים באלימות במשפחה גם אם מדובר "רק" באלימות מילולית, בעניינו יש לציין שהתקיימה מעין "עליית מדרגה" שעה שהנאשם נמצא בעיר מגוריה של המתלוננת בעודו נושא נשק קר, אנו כחברה מתוקנת מצווים להוקיע תופעה האלימות במשפחה

ולמגרה על ידי הטלת ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל.

באיזון בין השיקולים השונים, באתי למסקנה כי יש לגזור על הנאשם עונש ברף הנמוך של המתחם ותוך שנתתי דעתי לכך שהנאשם מצוי במעצר מזה מספר חודשים.

סוף דבר

אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 7 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. הנאשם יצהיר בפני על התחייבות בסך של 2,000 ₪ לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מתום ריצוי מאסרו עבירה של איומים, החזקת סכין או עבירת אלימות מסוג פשע. **[ההתחייבות תוצהר לפרוטוקול].**

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' טבת תשפ"ה, 20 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.